

ПОЧНИ СВОЄ ЖИТТЯ З НОВОЇ СТОРІНКИ

Письменниця з проблемами в особистому житті, яка шукає нові сюжети, сліпий колишній військовий, молода дівчина на життєвому роздоріжжі — такі різні люди! Але їхні шляхи перетнуться під час акції «Живі книги», що її проводить одна з київських кав'ярень-книгарень. Кожен охочий може розповісти історії зі свого життя, записавшись Книгою, або стати Читачем і послухати чужі...

Після розлучення з чоловіком Амалія втратила сенс життя і, щоб відволіктись від поганих думок, вирішила взяти участь в акції. Вона «підживлюється» чужими історіями, які тимчасово замінюють їй реальне життя. Там, у кав'ярні, жінка знайомиться з Віктором та Женею, що також записалися у Читачі. Вислуховуючи інших, вони поступово зближуються, і між Амалією та Віктором виникає симпатія, яка може перерости у щось більше. Розказати про себе всю правду ніхто з них до пори не наважеться...

Та рано чи пізно все таємне стає явним і всі карти розкриваються. Чи зможуть герої після цього зрозуміти та пробачити одне одного й почати своє життя з нової сторінки?

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5629-6

9 789661 456296

Міла Іванцова

Живі книги

від лауреатки конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

Кожен із нас — непрочитана книга

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

*Живи
книжки*

Міла Іванцова

Роман

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
І-23

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Надія Величко*

ISBN 978-966-14-5629-6

- © Іванцова Л., 2013
- © DepositPhotos.com / Konrad Bak, Viktoriia Kulish, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

Вальс трамневої грози

Чи ви коли-небудь читали іншу людину, як книжку? Вслухаючись у тембр голосу, відзначаючи родзинки мовлення, ловлячи сленгові чи словниково-літературні словечка, вдивляючись у рухи й вивчаючи жести, намагаючись зрозуміти, що за ними ховається, що там, на іншому боці видимого, у глибині душі... Чи ви колись слухали іншого, як себе самого? Чи в історіях сторонніх людей ловили за хвостики золотих рибок своїх мрій і акул переживань? Якщо з вами такого досі не траплялося, ласкаво просимо до світу Живих книг, відкритого Мілою Іванцовою.

Утім, це не фентезі, усе цілком реалістично, хоч і не без містики. Міла Іванцова в новому романі залишається вірною собі, своїм героям і, звісно, читачам: вона спостерігає за типовими героями в нетиповій ситуації. В одній із київських книгарень-кав'ярень започатковано незвичайну акцію «Живі книги». Суть її полягає в тому, що відвідувачам пропонують розповісти будь-яку свою історію, записавшись Книгою, або послухати чийсь розповідь, ставши Читачем. Незрячий військовий у відставці, загадкова письменниця та юна адміністраторка салону краси мали свої причини назватися Читачами. Вони шукали хто розради, хто творчого імпульсу, хто життєвої науки, а знайшли... Як завжди це буває, читач знаходить у книжці значно більше, ніж шукає або очікує.

Непомітно для себе ми почали жити у світі, де все давно відкрито до нас і успіх залежить переважно від здатності ширше відкривати рота й ретельніше пережовувати те, що туди кладуть. У «Живих книгах» Міла Іванцова показує зовсім інший спосіб існування, без готових рецептів. Невипадково у її героїв нема телевізора: щире, нетелевізійне спілкування з живою людиною, «читання» її всіма органами чуття несумісне з поглинанням «їжі», пропущеної через м'ясорубки мислення журналістів, режисерів, операторів і продюсерів. Герої Міли Іванцової і телефоном користуються мало, натомість багато розмовляють один із одним. Потреба говорити і слухати, чути і бути почутим властива усім людям без винятку, а самотнім, внутрішньо зруйнованим, тим, які заплуталися в життєвих стежках, — і поготів.

«Цікавих історій у світі набагато більше, ніж уже написаних книжок...» Із цим, як із порами року, не посперечаєшся. Як і весна за зимою, за крахом і розчаруваннями у вмиту дощами душу приходять натхнення і спокій. А щоб вистояти, щоб дочекатися весни і знову, як у безжурному дитинстві, закружляти у вальсі травневої грози, можна скористатися перевіреним способом — читати. Написані кимось книжки, свою душу або ближнього, якому так само потрібний Читач, як вам слухач. Якщо це те, що вам треба, ласкаво просимо до світу «Живих книг» Міли Іванцової.

Ольга Хвостова

Habent sua fata libelli¹.

¹ Книги мають власну долю (лат.). — Тут і далі примітки автора.

Можливо, якби того травневого дня хмари над Києвом не боролися із сонцем, а грім, обіцяючи зливу, не гримів то над одним районом міста, то над іншим, елегантна пані середнього віку так і не завершила б до тієї кав'ярні на Подолі. Але в природі щось коїлося, жінці стискало скроні, віддаючи бодем то в тім'я, то в потилицю, і врятувати її могла лише порція міцної кави, або й не одна.

Отже, особа, вбрана в довгу білу спідницю та яскраву батистову блузу, підперезану тонким ремінцем, у темних окулярах і з невеличкою сумочкою на руці, озирнулася навколо й потерла скроні обома руками. Оглядна домогосподарка, яка саме тягла з Житнього ринку набиті продуктами торби, з подивом помітила на незнайомці білі мереживні рукавички й виразно хмикнула. Але жінка не звернула на те уваги — її радар був налаштований на каву, і за хвилину вона вже відчинила двері, над якими була вивіска «Кав'ярня-книгарня».

Внутрішній простір приміщення виявився більшим, ніж можна було уявити ззовні, зважаючи на щільність розташування вхідних дверей інших закладів уздовж вулиці. Він являв собою кілька окремих площадок зі столиками, розташованих на трьох рівнях і з'єднаних досить крутими дерев'яними сходами. Стіни прикрашені полицями зі старовинними млинками для кавових зерен, мідними й латунними

кавниками, турочками, якими користувалися колись дуже давно. Відвідувачка піднялася на найвищий, третій ярус-балкон, де всі столики були вільні. Тут вона помітила на стінах ще й полиці з книжками, доступні для відвідувачів.

Коли після першої чашки кави в очах у жінки розвидніло, а біль відпустив голову, вона попросила ще одну порцію «медикаменту» та тістечко «Наполеон». Чекаючи на замовлення, простягла руку до полиці, витягла навмання книжку й розкрила її навздогад. Очі вихопили абзац тексту, у якому невідома авторка розмірковувала про життя та нелегку жіночу долю. Дама зітхнула, закрила грубий томик, поставила його на місце й занурилась у власні думки — ніщо цьому не заважало. Погляд її втупився в невеличкий стіл, на якому зібралися разом мереживні рукавички, цукорниця та модні недешеві окуляри від сонця.

Коли офіціантка принесла замовлення, відвідувачка здригнулася, трусонула головою, відганяючи думки, і раптом побачила на грудях дівчини бейджик із написом «Книжниця Аня».

За півгодини, спускаючись сходами, жінка зауважила книжкові полиці й у двох інших залах, а ще в однієї офіціантки роздивилася бейджик «Книжниця Віра». Це видалося дивним — вона вперше бачила таке поєднання кави з книжкою й офіціантки з бібліотекаркою чи продавчиною книгарні. Подякувавши за каву, жінка сховала очі за темними окулярами і вже збиралася вийти на вулицю, як одна з дівчат простягнула їй рекламну листівку й усміхнулася:

— Ви чули про нашу акцію «Живі книги»? Ось, ознайомтеся. Може, візьмете участь... Люди помалу відгукуються, складаємо картотеку, може бути цікаво, — і вона вказала на невеличкий дерев'яний ящик із кількома поштовими листівками, що стояли в ньому вертикально.

— Дякую, — кутиками губ усміхнулася відвідувачка, узяла рекламу й вийшла в спекотний травень із надто нестабільною синоптичною перспективою.

День минув, як минув. Як усі її дні останнім часом — подібні до інших безглузвих діб. Увечері вдома вона то блукала з кутка в куток незатишною квартирою, то виходила на балкон подихати повітрям, що було насичене запахом вимитого зливою молодого листя та терпким ароматом липких тополиних бруньок. Раптом у сумочці запікав есемескою мобільний. Вона здригнулася й швидко рушила в коридор. Повідомлення виявилось анонсом чергової акції від оператора зв'язку, телефон повернувся на місце, а реклама з кав'ярні нарешті привернула увагу жінки, якій, здавалося, більше просто нічим було себе зайняти.

«Кав'ярня-книгарня протягом травня і червня проводить акцію «Живі книги», під час якої відвідувачі зможуть приміряти на себе роль Читача або живої Книги.

Читач обирає в каталозі Книгу й повідомляє бажані день і годину зустрічі. Кав'ярня все узгоджує й запрошує Книгу на сеанс Читання, який, за умовою акції, триває годину. Протягом цього часу Книга розповідатиме Читачеві історії зі свого життя.

Кав'ярня пригощає Книгу кавою на вибір, а Читач, вдячний за приділений час та відвертість, додає до кави й оплачує десерт.

За більш детальною інформацією просимо звертатися до книжниць або за телефонами кав'ярні.

Бажаємо приємного Читання та спілкування! Ми впевнені, що цікавих історій у світі набагато більше, ніж уже написаних книжок!»

2

— Так-так, звісно, запишіть номер мого мобільного, я чекатиму на ваш дзвінок, — промовив до офіціантки за барною стійкою високий чоловік у темних окулярах і продиктував номер, попросивши підписати його «Віктор».

Він подякував, зробив невловимий жест, і коротка паличка в його руці раптом набула необхідної довжини, щоб незряча людина могла простукувати нею дорогу перед собою і визначати маршрут.

Цю несподівану метаморфозу предмета помітила та сама жінка в мереживних рукавичках, що якраз увійшла до кав'ярні. Вони розминулися біля входних дверей. Відвідувачка відступила вбік, пропускаючи його на вулицю, проте незрячий чоловік встиг втягнути ніздрями дещо п'янкий, як для ранкового виходу на каву, аромат її парфумів.

— Доброго ранку! Ви знову до нас? — усміхнулася їй книжниця Аня. — Обирайте столик, зараз я принесу меню.

— Доброго, — стримано всміхнулася жінка і не рушила з місця, — власне, я хотіла розпитати про вашу акцію...

— А! Вас зацікавило?! — засяяла усмішкою дівчина. — І ким би ви хотіли бути — Читачем чи Книгою?

— Я?.. — жінка зробила паузу, а потім видала, ніби пірнула в воду: — Власне я — письменниця. Доволі відома, хоч і друкуюся під псевдонімом, але в мене зараз певний творчий ступор... І я подумала... Може, саме ці ваші живі Книги розкажуть мені щось цікаве, так би мовити, стануть саме тим зерном, із якого...

— Ух ти! — одночасно вигукнули обидві офіціантки, які стояли поруч.

— Це ж треба! Жива письменниця! Клаас! — захоплено промовила книжниця Аня. — А ми ще вчора вас примітили! Ні, люди мистецтва таки насправду відрізняються від інших!

— Та не те щоб... — знизала плечима відвідувачка і знову роззирнулася довкола.

— Ой, не кажіть! — замахала руками Аня. — Он, бачили, щойно вийшов чоловік? Він, хоч і дуже любить читати, але був військовим і втратив зір, ну, майже втратив, ледве бачить обриси фігур і світло. То так зрадів, дізнавшись про нашу акцію! А що? Ходитиме до нас, «читатиме»... Ось уже обрав собі Книгу, будемо з нею домовлятися. Ой, про що це я? А! То по ньому ж видно, що він звичайний! А по вас — що ви людина мистецтва!

— Дякую, — всміхнулася жінка на таку бурхливу й безпосередню реакцію.

Літературно-художнє видання

ІВАНЦОВА Міла

Живі книги

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 12.07.2013. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8. Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у ДП «Видавництво та типографія “Таврида”»
95040, Україна, АРК, м. Сімферополь, вул. Ген. Васильєва, 44

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного

Дозвілля»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Армійська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, вул. Вербова, 17-А
Тел.: +38 (067) 572-63-34
+38 (044) 351-14-39
e-mail: booksm@rambler.ru

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ

“Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kredo.net.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Іванцова М.

I-23 Живі книги : роман / Міла Іванцова ; передм. О. Хвостової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 320 с.

ISBN 978-966-14-5629-6

Коли керівництво книгарні-кав'ярні вирішило провести акцію «Живі книги», ніхто не очікував, що стільки охочих візьмуть в ній участь. Під час акції кожна людина могла стати Книгою, розповідаючи свої історії, або послухати чужі й таким чином стати Читачем. Амалія, Віктор і Женья — головні Читачі. Кожен із них мав свої причини для участі в акції. Хтось шукав сенс життя, хтось — натхнення, а хтось — кохання. Та що, коли для того, щоб знайти втрачене, треба лише роззирнутися довкола? Адже цілком можливо, що саме зараз твоя доля сидить навпроти тебе та розповідає про своє життя...

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Жіночий погляд на життя від Золотої письменниці України

Сідаючи у вагон, Жанна не знала, як недовга розлука вплине на її тривалі стосунки. Та кожного дня її тижневого відрядження традиційний любовний трикутник на відстані перетворюватиметься на складнішу фігуру. І все через флешку з оповіданнями невідомого автора, що її Жанна отримала разом зі своєю валізою та зберегла для себе і ще декого... Ці тексти відкриватимуть очі та повертатимуть до життя привиди минулого. Чим же закінчиться гра в паралельне читання з чоловіком, якого ти пустила до свого ліжка: для тебе, для нього, для інших?

Жіночий погляд на життя від Золотої письменниці України

Може, даремно Ігор підійшов до вуличної провидиці?.. Вона дала йому до рук ключі від долі: один — від щасливої, інший — від пропащої... Із Левом вони з дитинства ділили все навпіл — чом би не розіграти в «російську рулетку» шанс на нове життя? Кнопка ліфта у двох різних під'їздах увімкне механізм їхніх пригод... Аж раптом світло згасне, ліфтова кабіна повисне в повітрі, а поруч опиниться фатальна жінка — для кожного своя! Кому з них пощастить зірвати поцілунок таємничої незнайомки в цілковитій темряві, а кому — розгледіти свою долю в мить, коли блисне лезо ножа?..

Доживши до тридцяти років, Яна відкриває для себе, що вона не така, як інші. Здавалося б, вона просто вміє слухати, але незабаром комірчина, де вона вчить рукоділля, перетворюється на сповідальню. У цьому затишному закутку й зустрінуться дві жінки: одна з них має чоловіка — і це її головний біль, а інша не має... Та що, як вони поміняються ролями? Це буде Янине втручання чи перст долі?